

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 98/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Paškalom, Advokátska kancelária, Záhradnícka 27, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 Co 152/2013 z 21. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 152/2013 z 21. mája 2014 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

2. *Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: „[REDAKOVANÉ] na strane navrhovateľa sa proti sťažovateľke na strane odporcu v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/143/2008 na Okresnom súde Senica sa návrhom na vydanie predbežného opatrenia zo dňa 29.09.2008... domáhal zákazu vstupu do RD nachádzajúceho sa v k. ú. [REDAKOVANÉ] na základe tvrdenia, že sťažovateľka sa dopúšťa takých závažných trestných činov, čo je v rozpore s dobrými mravmi. Následne podal návrh na zrušenie vecného bremena zo dňa 29.09.2008... ktorým navrhoval zrušiť vecné bremeno sťažovateľky bez náhrady.*

Okresný súd Senica vec prejednal a rozsudkom č. k. 10C/143/2008 zo dňa 10.01.2013... rozhodol:

I. Vecné bremeno zriadené zmluvou... uzavretou dňa 21.5.2007 v prospech sťažovateľky, spočívajúce v jej práve doživotného bývania v domovej nehnuteľnosti, spoluužívania príslušných nehnuteľností a v poskytovaní doživotnej starostlivosti a opatery v čase choroby a staroby až do smrti zrušil.

II. Navrhovateľovi uložil povinnosť platiť sťažovateľke z titulu zrušenia vecného bremena náhradu v sume 240,-EUR mesačne, vždy do 15.dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám sťažovateľky.

III. Vo zvyšku návrh zamietol.

IV. Navrhovateľa zaviazal zaplatiť sťažovateľke trovy konania v sume 9439,21 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti rozsudku Okresného súdu Senica podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu... odvolanie..., v ktorom žiadal, aby odvolací napadnuté rozhodnutie zrušil a nahradil ho novým rozhodnutím. V tomto podaní navrhovateľ nenamietal dôvody priznania trov sťažovateľke a ani ich výšku.

Krajský súd v Trnave o odvolaní navrhovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 11Co/152/2013-321 zo dňa 21.5.2014... tak, že v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci

samej a v časti určenia náhrady potvrdil a v časti náhrady trov konania zmenil tak, že sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal. Sťažovateľke nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania..“

3. K dôvodom podanej sťažnosti sťažovateľka uviedla:

„Krajský súd v Trnave v odôvodnení rozsudku č. k. 11 Co/152/2013-321 zo dňa 21.5.2014 uvádza, že v danom prípade bola dôvodná aplikácia § 150 ods. 1 O. s. p., nakoľko dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú v skutočnosti, že účastníci konania sú blízke osoby, jedná sa o syna a matku a takisto v predmete konania, kde bolo zrušenie vecného bremena pozostávajúce z dvoch záväzkov a to bývania a spoluužívania nehnuteľnosti a poskytovania starostlivosti, kde v podstate obaja účastníci počas konania so zrušením vecného bremena vyjadrili svoj súhlas, až v závere konania navrhovateľ žiadal nezrušiť vecné bremeno poskytovania starostlivosti. Spornou medzi účastníkmi bola hlavne výška náhrady za zrušenie vecného bremena. Vzhľadom k týmto skutočnostiam ako aj osobným majetkovým pomerom účastníkov zisteným v konaní mal odvolací súd za to, že nie je dôvodné a spravodlivé určiť navrhovateľovi, aby sťažovateľke zaplatil celú náhradu trov konania, ktorá bola sťažovateľkou vyčíslená sumou 8.268,26 eur a súdom prvého stupňa priznaná v sume 9.439,21 eur, a preto v tejto časti rozsudok podľa §220 O. s. p. zmenil a sťažovateľke ich náhradu nepriznal.

...

V posudzovanom prípade odvolací súd vôbec nevzal do úvahy skutočnosť, že vzťahy medzi navrhovateľom a sťažovateľkou, aj keď sú blízke osoby boli veľmi zlé, pričom hlavným vinníkom zhoršenia týchto vzťahov bol práve navrhovateľ. Navrhovateľ ešte pred tým, ako podal žalobu o zrušenie vecného bremena, podal na sťažovateľku sériu trestných oznámení z vyfabulovaných dôvodov, ktoré boli neskôr zastavené... V osočovaní sťažovateľky pokračoval navrhovateľ aj pri podaní návrhu na vydanie predbežného opatrenia zo dňa 29. 9. 2008 a samotného návrhu na zrušenie vecného bremena zo dňa 29. 9. 2008.

Neskôr navrhovateľ pokračoval v naťahovaní súdneho konania tým, že bezdôvodne predvolával veľké množstvo svedkov, ktorí mali preukazovať, že sťažovateľka konala proti dobrým mravom, čím chcel dosiahnuť to, aby jej nemusel zaplatiť náhradu za zrušenie vecného bremena.

Odvolací súd nevzal do úvahy, že sťažovateľka nežadala navrhovateľovi žiadnu zámienku, aby voči nej ako matke navrhovateľ konal tak, že ju vyhadzoval z domu, ktorý odporkyni pripadol po vyporiadaní BSM a na navrhovateľa ho previedla iba za sumu, ktorú vyplatil manželovi sťažovateľky z titulu vyporiadania.

Sťažovateľka má za to, že od nej ako invalidnej dôchodkyne bez vlastného bývania a akéhokoľvek hnutelného a nehnuteľného majetku (bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov), nie je možné spravodlivo považovať, aby si ako úspešná účastníčka sama hradila čo i len časť trov konania, keď nedala dôvod na začatie konania a navrhovateľ bol v časti náhrady za zrušenie vecného bremena neúspešný, keď požadoval zrušenie vecného bremena bez náhrady, pričom navrhovateľke bola priznaná náhrada vo výške 240,-EUR na základe úvahy súdu prvého stupňa. Čo sa týka majetkových pomerov na strane navrhovateľa, tomu zostal rodinný dom bez vecného bremena... a je to mladý ekonomicky činný človek, ktorému by nerobilo problémy uhradiť trovy konania priznané súdom prvého stupňa.

Sťažovateľka je toho názoru, že odvolací súd nepreukázal existenciu skutkových okolností odôvodňujúcich naplnenie dôvodu hodného osobitného zreteľa, keď len vo všeobecnosti poukázal na skutočnosť, že účastníci sú blízke osoby a ich majetkové a sociálne pomery odôvodňujú použitie § 150 ods. 1 O. s. p. Vôbec pritom nezobral do úvahy skutočnosť, prečo by si mala sťažovateľka sama hradiť trovy konania, a o čo je jej postavenie lepšie ako postavenie navrhovateľa. Taktiež poukázal na predmet konania, ktorý sám o sebe nemôže byť dôvodom hodným osobitného zreteľa. Ďalej odvolací súd konštatoval, že nie je spravodlivé, aby navrhovateľ zaplatil celú náhradu trov konania, pričom sťažovateľke nepriznal ani náhradu časti trov konania, pričom neodôvodnil, prečo je spravodlivé, aby si sťažovateľka ako invalidná dôchodkyňa... platila trovy konania sama.

Na základe vyššie uvedeného má sťažovateľka za to, že pri rozhodovaní Krajského súdu v Trnave o náhrade trov konania došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľka uviedla, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 11 Co 152/2013 z 21. mája 2014 nadobudol právoplatnosť 28. júla 2014.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/152/2013-321 zo dňa 21.5.2014 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/152/2013-321 zo dňa 21.5.2014 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 623,56 €, ktorú je povinný zaplatiť Krajský súd v Trnave na účet právneho zástupcu sťažovateľky...“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha,

odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca

8. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patrilo; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

12. Podstata sťažnosti sťažovateľky spočíva v tvrdení o porušení jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 152/2013 z 21. mája 2014 v časti, v ktorej krajský súd zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu tak, že sťažovateľke náhradu trov konania z dôvodov

hodných osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 OSP nepriznal. Sťažovateľka v podanej sťažnosti nesúhlasí s právnym posúdením jej nároku na náhradu trov konania zo strany krajského súdu, pričom však v sťažnosti absentuje ústavnoprávne odôvodnenie tvrdeného porušenia jej označených práv, sťažovateľka nenamieta ani arbitrárnosť, ani zjavnú neodôvodnenosť namietaného rozsudku, vyjadruje len nesúhlas s aplikáciou uvedeného ustanovenia § 150 ods. 1 OSP, poukazujúc pritom na skutkové okolnosti danej veci (najmä napäté vzťahy medzi navrhovateľom a sťažovateľkou a svoje majetkové pomery).

13. Krajský súd v rozsudku sp. zn. 11 Co 152/2013 z 21. mája 2014 v časti týkajúcej sa odôvodnenia rozhodnutia o trovách konania uviedol:

„Pokiaľ sa týka náhrady trov prvostupňového konania, tu odvolací súd má za to, že v danom prípade bola dôvodná aplikácia ust. § 150 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitého zreteľa nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo z časti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patrilo neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. Odvolací súd mal za to, že dôvody hodné osobitého zreteľa v danom prípade spočívajú v skutočnosti, že účastníci konania sú blízke osoby, jedná sa o syna a matku a takisto v predmete konania, kde bolo zrušenie vecného bremena pozostávajúceho z dvoch záväzkov a to bývania a spoluužívania nehnuteľnosti a poskytovania starostlivosti, kde v podstate obaja účastníci počas konania so zrušením vecného bremena vyjadrili súhlas, až v závere konania navrhovateľ žiadal nezrušiť vecné bremeno poskytovania starostlivosti. Spornou medzi účastníkmi bola hlavne výška náhrady za zrušenie vecného bremena. Vzhľadom k týmto skutočnostiam ako aj osobným majetkovým pomerom účastníkov zisteným v konaní mal odvolací súd za to, že nie je dôvodné a spravodlivé určiť navrhovateľovi, aby odporkyni zaplatil celú náhradu trov konania, ktorá bola odporkyňou vyčíslená sumou 8.268,26 eur a súdom prvého stupňa priznaná v sume 9.439,21 eur, a preto v tejto časti rozsudok podľa § 220 O. s. p. zmenil a odporkyni ich náhradu nepriznal.

O práve na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 150 ods. 1 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní

v podstate úspešnej odporkyni ich náhradu nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v skutočnostiach uvedených vyššie, totožných ako pri náhrade trov prvostupňového konania. “

14. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

15. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

16. Ústavný súd už judikoval, že ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 329/04, III. ÚS 30/06).

Ústavný súd tiež pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 541/2013). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999).

17. Podstatná časť sťažovateľkiných námietok spočívala v tvrdení o nesprávnosti právnych záverov namietaného rozsudku krajského súdu. Podľa sťažovateľky krajský súd „*nepreukázal existenciu skutkových okolností odôvodňujúcich naplnenie dôvodu hodného osobitného zretela*“ podľa § 150 ods. 1 OSP.

18. Vzhľadom na požiadavku materiálnej ochrany základných práv sťažovateľky ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu v rozsahu namietaného porušenia práv rozhodnutím o trovách konania.

Podstatou odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa trov konania bola interpretácia § 150 ods. 1 OSP a jeho aplikácia na zistený skutkový stav.

Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu so zreteľom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti,

ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd v namietanom rozsudku poukázal na osobitné okolnosti danej veci, ktoré boli rozhodné z hľadiska jeho rozhodnutia o náhrade trov konania, a síce, že účastníkmi sú blízke osoby (syn ako navrhovateľ a matka ako odporkyňa v konaní), ako aj na charakter predmetného konania o zrušenie vecného bremena. Aplikácia ustanovenia § 150 ods. 1 OSP v danej veci podľa názoru ústavného súdu zodpovedala tak osobitným okolnostiam na strane účastníkov konania, ako aj osobitnostiam konkrétneho prípadu a krajský súd svoje rozhodnutie o náhrade trov konania ústavne súladným spôsobom odôvodnil.

19. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľkou namietaný rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol východiská, na základe ktorých postupoval v danej veci, jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnal so skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, pričom výklad a aplikácia dotknutých ustanovení právnych predpisov bola vykonaná ústavne súladným spôsobom.

20. Ústavný súd pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a ak tento v konečnom dôsledku nie je úspešný, za predpokladu, že napadnuté rozhodnutie súdu je v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivé súdne konanie je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom

omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu v namietanej časti nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

22. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že napriek odôvodneniu sťažnosti, ktoré sa týkalo len výroku o náhrade trov konania, sťažovateľka navrhovala zrušenie celého namietaného rozsudku krajského súdu sp. zn. 11 Co 152/2013 z 21. mája 2014, teda aj v časti, v ktorej krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu vo veci samej o zrušení vecného bremena a určenia náhrady. Ústavný súd uvádza, že v tejto časti sťažovateľka neuviedla žiadne odôvodnenie. Absentujúce odôvodnenie sťažnosti sťažovateľky v tejto časti zjavne nezodpovedá, nekorešponduje navrhovanému petitu.

Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť v tejto časti nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto konštatuje, že v tejto časti sťažnosti bol daný dôvod aj pre odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

23. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľky nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2015